

ХАРЛАН ЕЛИСЪН ГЛАСЪТ В ГРАДИНАТА

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

За малко!

След бомбата, последният мъж на Земята се скиташе из развалините на Кливланд, Охайо. Градът никога не беше се славил с особена жизненост или естетическа привлекателност, но сега, подобно на Детройт, Рангун, Минск и Йокохама, беше разрушен до безразборно пръснати отломки от греди, тухли, извити стоманени пилони и разтопено стъкло.

Докато си проправяше път през камарата, останала от Паметника на войниците и моряците, издигал се на Обществения площад, очите му, зачервени от сълзи, оплакващи загубата на човечеството, забелязаха нещо, което не беше видял нито в Бейрут, нито във Венеция, нито в Лондон. Движението на друго човешко същество.

В главата му прозвуча тържествен ангелски хор и той се втурна през разбитите останки на авеню Евклид. Беше жена!

Тя го видя и само по движението на тялото ѝ, той разбра, че изпитва същото изумление. Тя разбра! Завтече се към него с протегнати ръце. Двамата сякаш плуваха един към друг, като балетисти на забавен кадър. Той се препъна веднъж, но бързо се изправи и продължи. Те заобиколиха сгърчените тенекиени останки на някогашни автомобили и се срещнаха пред разбития труп на сградата, която сякаш в древни времена, беше принадлежала на Майската корпорация.

— Аз съм последният мъж! — припряно изрече той. Не можеше да удържи думите си, те напираха да бъдат произнесени. — Последният. Съвсем последният. Всички са мъртви. Всички, освен нас. Аз съм последният мъж, а ти си последната жена и от нас зависи да подновим човешката раса. Но този път ще го направим както трябва. Без войни, без омраза, без високомерие. Нищо друго, освен доброта. Ще го направим, ще видиш. Всичко ще е просто чудесно. Ще се роди светъл нов свят от цялата тази смърт и разруха.

Лицето ѝ беше озарено с неземна красота, която не можеше да бъде прикрита от мръсотията и изтощението.

— Да, да! — потвърди тя. — Ще бъде точно така. Аз те обичам, защото ние двамата сме последните, способни на любов в света.

Той докосна ръката ѝ.

— Аз също те обичам. Как се казваш?

Тя се изчерви.

— Ева. А ти?

— Джордж — отвърна той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.